

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

SUBVENCIONS D'ANADA I TORNADA

Acabem de saber que el Parc Tecnològic de Manresa haurà de retornar una subvenció de 400.000 euros per defectes en la gestió. És possible que una altra de prop d'un milió d'euros també s'hagi de reintegrar. En concret perquè s'ha destinat aquest edifici a usos que no corresponen a l'ajuda concedida. Un clàssic gens inhabitual. De fet, en altres projectes o realitats subvencionades d'aquí i d'allà ha passat el mateix i els diners s'han hagut de reposar. Amb més o menys atenció dels mitjans segons l'import, es va produint un degoteig d'expedients amb diners a retornar. Les raons acostumen a ser els usos indeguts respecte dels sol·licitats o retards en l'execució de les obres o els treballs.

La viciada cultura de la subvenció està inserida en força àmbits de la societat pública i privada.

Però a poc a poc van sorgint iniciatives culturals, populars i socials que en reneguen com a concepte. Un subsidi, des del punt de vista que el vull analitzar, és la transferència de diners des d'un organisme públic cap a un altre o bé a una empresa, una entitat o un particular. Són imports que arriben a mans d'algú que no ha hagut de fer gaire res més per obtenir-la que omplir uns documents, potser fer pressió (de la que sigui) sobre qui l'ha de concedir, tenir contactes amb les persones adequades i poc més. De raons per justificar-ne la concessió a algú en concret o a un municipi n'hi ha per donar i per vendre. Jo hi sóc contrari com a concepte i sobretot amb la for-

«La viciada cultura de la subvenció està inserida en força àmbits de la societat pública i privada»

mulació actual. Des de la brevetat d'un article d'opinió, que obliga a concentrar els arguments i deixar-ne alguns de rellevants fora per manca d'espai, vull dir que a vegades és una pràctica dolenta i desequilibrada en molts casos. A més, genera un estat de dependència per als que les reben i una influència descomunal a qui les concedeix.

Algunes s'anuncien en unes convocatòries a les quals cal acudir i complir els requisits que algú ha requerit. Com que l'objectiu major és obtenir calés, es fa el que sigui o més per encaixar. I després passen situacions com la del principi de l'article. A més, l'obtenció per una empresa o per un ens, es percep quasi com un regal, uns diners que no són de ningú i que han plogut del cel. Un petit manà vinguí d'on vinguí. Del que en diem genèricament «Europa», «Madrid», de la Generalitat o de la Diputació, al

darrere de cada ajuda pública que es concedeix hi ha una colla de contribuents que han aportat els seus impostos. Moltes vegades, la lleugeresa amb què es demanen o amb què es concedeixen mostra la forma com s'estan governant algunes institucions. No importa l'import, importa el fonament. Està bé criticar les ajudes al Florentino pel projecte Castor, perquè són milers de milions, és un empresari gran d'aquells que viuen sobretot del butlletí oficial i, a més a més, és el president del Reial Madrid. Però cal posar l'ull a les properes si són les destinades a projectes que no tenen (o es preveu que no tindran gaire) utilitat pràctica, tot i que l'alcalde o el regidor de torn

«La lleugeresa amb què es demanen o es donen mostra la forma com s'estan governant algunes institucions»

ho ven com si fos un absolut regal o una benedicció dels sants. I les derivades de tot plegat faran que alguns d'aquests aconseguidors acabin convertits en aprenents de bruixot econòmic, proposant centres d'innovació, viviers d'empreses, festivals culturals o ports de mar al peu de les muntanyes. De vegades res del que s'ha previst en un despatx públic acaba succeint per manca de capacitat de gestió, per un enfocament erroni o per plantejar una estratègia equivocada. I tots tranquils perquè al cap i a la fi els diners van arribar vés a saber d'on.

Al mateix temps, Òscar Camps, el català de l'any amb el seu projecte Proactiva Open Arms de salvament de refugiats, ha rebut el premi Pere Casaldàliga a Navarres. L'admiració pel seu treball i compromís amb els més febles ha de ser infinita. I encara més quan ha explicat que hi ha vida sense subvencions. Un lluitador per la vida i la llibertat. La seva i la dels altres.

NOVA HISTÒRIA

A PEU DE PÀGINA

Antoni Daura i Jorba
LLIBRETER

No descobreixo res de nou si dic que la història l'escriuen i la divulguen sempre els vencedors. El relat històric mai és asèptic o innocent. Com a molt ho podrien ser els fets descrits com a tals, però mai la seva interpretació i posada en valor. Tot i que, en general, la gent no recorda amb prou detall els principals esdeveniments passats de la humanitat, sí que en té un cert esquema mental a través de l'ensenyament que ha rebut a l'es-

cola. I, és clar, els continguts són els que determina la historiografia oficial. No vull pas dir que tot sigui manipulat, però que cal tenir un cert esperit crític, i tant que sí!

Fa una colla d'anys que un grup d'historiadors, agrupats en un col·lectiu anomenat «Nova Història», es dediquen frenèticament a cercar dades i documentació que demostren que el paper dels catalans al món, i especialment al solar hispànic, ha estat sistemàticament amagat i menystingut. Es fan tothora preguntes pertinents i busquen i troben respostes i explicacions versemblants. I denuncien la manipulació de la història. Tot i que les seves teories no són, en general, plenament acceptades per l'academicisme, sí que han sembrat l'ombra del dubte. Així l'origen català de la nissaga de Cristòfol Colom, la catalanitat de l'autor del Quixot (Joan Miquel Sirvent, de Xixo-

na) o el paper dels catalans (un dels pobles d'Occident que tenien més desenvolupat a la baixa edat mitjana l'art de navegar, amb grans cartògrafs) a la conquesta americana i del món aleshores conegut són algunes de les qüestions que han posat sobre la taula, per exemple. Però n'hi ha moltíssimes més i van seguint totes aquelles explicacions i teories que, al seu paper, no són gaire clares. Unes setmanes enrere vaig assistir a la presentació del llibre de Lluís M. Mandado, «El Cid de València era català o quan els catalans van fer Espanya», de la «Biblioteca Oculta». Es tracta d'un volum dens i documentat, on l'autor desgrana la teoria que el Cid Campeador no era un personatge concret, sinó que es va inventar per donar cabuda als fets protagonitzats, sobretot en terres valencianes, per diversos membres de la nissaga dels Urgell i els Cabrera, emparentats i amb pro-

pietats al regne de Castella. En el decurs de la seva xerrada va plantejar diversos escenaris, als primers segles de la «reconquesta» de la Península Ibèrica, on la petjada catalana havia estat clara, però després totalment amagada. Van sortir topònims i cognoms que hi tenien un clar lligam, com també la manera com es va anar desenvolupant la tasca de conquerir els territoris musulmans. Òbviament també el paper de les elits nostrades va ser el que va ser i, en alguns moments, ens va anar en contra a l'hora de bastir una nació políticament i estratègicament potent.

Sóc conscient que es fa difícil arribar a una conclusió clara i definitiva, però a poc a poc aquesta gent va trencant els esquemes imposats. I en un moment en què la globalització i el millor accés al coneixement fan posar en dubte els vells esquemes estatals això és bo.

AQUEST ÉS
UN ANUNCI SOBRE
**SALUT
MENTAL**
QUE ET FARÀ PARLAR.

Entra ara a
capconversapendent.org
i atreix-te a canviar les coses.

obertament
PER LA SALUT MENTAL, DÓNA LA CARA